

stille sig, og jeg allensals ikke veed, hvorledes f. Ex. Befolkningen paa Island kunde ønske sig stillet, om enten i et engere Forhold til Kongeriget Danmark eller hellere sluttende sig til Heelstaten, — endstjøndt jeg ikke kan vide dette, vil jeg dog raade til, at man for Diebliffet slet ikke tager nogen Bestemmelse derom, men langt hellere slutter sig til det Forslag, som § 101 indeholder, at det Hele skulde behandles og afgjøres paa en Forsamling, hvor Folkets Udvalgte fra hele Monarchiets forskjellige Dele vare komne sammen, for at overlægge med den kongelige Regjering, hvorledes Sagen kan ordnes paa den saavel for det Hele som for de enkelte Landsdele bedste Maade. Jeg skal for Diebliffet indstrænke mig hertil.

Rosenorn: Forinden jeg tillader mig at besvare de Bemærkninger, som ere fremsatte af den ærede sidste Taler, kan jeg ikke undlade at dvæle nogle Dieblif ved de Uttringer, hvormed den høitagtede Premierminister indledede Forhandlingerne. Jeg troer, der ligger en Misforstaaelse til Grund, naar den høitagtede Premierminister talte om en Ængstelse, som for Tiden skulde herske, om en Misfjendelse af Ministeriets Stilling, som gjorde sig gjældende her i Rigsdagen. Jeg troer, at, hvis der er nogen Ængstelse tilstede, saa knytter den sig ikke til vor nærværende Stilling, men den knytter sig til Tanken om Fremtiden, til Tanken om, hvorledes man i Fremtiden kunde gaae over til Bestræbelser, som nu ikke vise sig. Vel blev det yttret, at man tidligere synes at have næret den Formodning, at Ministeriet vilde drage Heelstatsforfatningens Tilblivelse i Langdrag, og jeg nægter ikke, at en saadan Tanke ikke var ganske unaturlig. Det er Noget, som man har seet andre Steder; Historien har stærke Exempler derpaa; vi kunne finde det i Storbritanniens politiske Historie. Da England og Skotland bleve forenede under en fælles Forfatning, var det under Dmtale — og det vilde have været meget let — at udstrække denne til Irland; men det daværende Ministerium modsatte sig, for at faae frie Hænder med Hensyn til sin Stilling ligeoverfor Irland. Det er altsaa en Tanke, som meget godt kan opstaae; men jeg skjønner ikke, at den noget

Dieblif kan give Anledning til Ængstelse. Saalænge Rigsdagen er i fuld Besiddelse af de Rettigheder, som efter Forfatningen tilkomme den, saa længe har Rigsdagen ifkenogen Grund til at ængstes, og saa længe har Folket, hvis Repræsentant Rigsdagen er, heller ingen Grund til at ængstes over, at Regjeringen ikke skulde være saa ivrig, eller saa heldig i Valget af sine Midler, for at bringe Fællesforfatningen istand, som man kunde ønske. Navnlige maa jeg med fuldkommen Dyrigtighed udtale, at, hvad den høitagtede Premierminister angaaer, da er hans hele Liv og de Bestræbelser, han i en lang Aarrække med den største Varme og Nidhærhed har staaet i Spidsen for, for at tilveiebringe fælles repræsentative Former for den største Deel af Monarchiet, den stærkeste Borgen for, at han endnu er gjennemtrængt af de samme Bestræbelser.

Det kan altsaa ikke paa nogen Maade være en Følge af Mistro til Regjeringen, naar man her i den nærværende Sag stiller Forslag, som ikke i sig fuldstændigt optage Regjeringens Forslag, og navnlig, hvis man omsider er kommen til et saa kort Udtryk for sit Forslag som det, der foreligger i den nu omhandlede Affattelse. Den Affattelse, som her foreligger, vil vanskeligt kunne bedømmes, forinden Forhandlingerne have fundet Sted over de øvrige Forslag, forinden Regjeringens Udkast, Paragraph for Paragraph, er gjennemgaaet, og man har seet Resultatet deraf. Derfor har ogsaa den høitagtede Formand stillet Afstemningen saaledes, at Valget mellem de forskjellige Forslag først foretages, efterat de hvert for sig ere gjennemgaaede, og navnlig Regjeringens Udkast, Paragraph for Paragraph, er afstemt. Dette Forslag er stillet som en kortere Form for det Resultat, som de, der have stillet det, antog at være nogenlunde sandsynligt. Man troede, at det var ret rimeligt, at der i Kongerigets særlige Grundlov ikke blev vedtaget andre Detailforandringer af de enkelte Paragrapher end de, der ere indbefattede i nærværende Forslag. Skulde det, ved at gjennemgaae Regjeringens Udkast og afstemme over det, saaledes som det vil skee, Paragraph for Paragraph, vise sig, at der bliver Mere at forandre, vil den Række, som her foreligger, sandsynligvis ogsaa da kunne